

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 maja 2024 r.
sprawy **M. G.**
skazanej z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 28 września 2023 r., sygn. akt II AKa 140/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 10 marca 2023 r., sygn. akt III K 218/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazaną kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

M. G. została skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 marca 2023 r., sygn. akt III K 218/21:

- na karę 4 lat pozbawienia wolności za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., opisanych w pkt 1 oraz w pkt od 3 do 14 aktu oskarżenia, z wprowadzonymi w pkt II części dyspozytywnej wyroku zmianami (pkt II wyroku),

- na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w okresie od marca 2019 r. do 15 października 2019 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej wprowadziła w błąd P. P. co do swojego miejsca zatrudnienia oraz wykonywanych obowiązków i uprawnień w Urzędzie Marszałkowskim w S., możliwości pozyskania dotacji z Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa [...] oraz właściciela konta bankowego, na które miały być przelane pieniądze, stanowiące wkład własny i powołując się na wpływy m in. w Urzędzie Marszałkowskim oraz znajomość z Marszałkiem Województwa, zaoferowała podjęcie działań na rzecz uzyskania dotacji na rozwój przedsiębiorstwa, zapewniając o możliwości uzyskania dofinansowania w kwocie 5.200.000 zł, przy czym nie miała zamiaru ani możliwości wywiązania się ze składanych deklaracji, czym doprowadziła pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie co najmniej 290.000 zł wynikającej z wpłaconej na konto kwoty zaliczki na poczet wkładu własnego, tj. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt III wyroku).

Sąd Okręgowy połączył orzeczone względem oskarżonej kary pozbawienia wolności, w ich miejsce orzekając karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonej wolności w sprawie.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od M. G. na rzecz pokrzywdzonych tytułem naprawienia szkody odpowiednio:

- a. w związku z czynem opisanym w punkcie 1 części wstępnej wyroku - na rzecz K. N. kwotę 20.000 zł,
- b. w związku z czynem opisanym w punkcie 2 części wstępnej wyroku - na rzecz P. P. kwotę 290.000 zł,

- c. w związku z czynem opisanym w punkcie 3 części wstępnej wyroku - na rzecz S. R. kwotę 190.000 zł,
- d. w związku z czynem opisanym w punkcie 4 części wstępnej wyroku - na rzecz M. Ł. kwotę 65.000 zł,
- e. w związku z czynem opisanym w punkcie 5 części wstępnej wyroku - na rzecz R. D. kwotę 45.000 zł,
- f. w związku z czynem opisanym w punkcie 6 części wstępnej wyroku solidarnie na rzecz N. B. i M. B. 55.600 zł,
- g. w związku z czynem opisanym w punkcie 7 części wstępnej wyroku - na rzecz P. S. kwotę 40.000 zł,
- h. w związku z czynem opisanym w punkcie 8 części wstępnej wyroku - na rzecz D. D. kwotę 30.000 zł,
- i. w związku z czynem opisanym w punkcie 9 części wstępnej wyroku - na rzecz B. P. kwotę 5.000 zł,
- j. w związku z czynem opisanym w punkcie 10 części wstępnej wyroku - na rzecz P. W. kwotę 150.000 zł,
- k. w związku z czynem opisanym w punkcie 12 części wstępnej wyroku - na rzecz W. P. kwotę 25 000 złotych,
- l. w związku z czynem opisanym w punkcie 13 części wstępnej wyroku - na rzecz W. K. kwotę 25.000 złotych.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę M. G. oraz prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wniesionych na niekorzyść współoskarżonego R. K., uniewinnionego przez Sąd I instancji od zarzuconych mu czynów, wyrokiem z dnia 28 września 2023 r., sygn. akt II AKa 140/23, zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej M. G. w ten sposób, że:

- z kwalifikacji prawnej przypisanych jej przestępstw z pkt 1 i od 3 do 14 wyeliminował art. 230 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary za ciąg przestępstw art. 11 § 3 k.k.;
- z kwalifikacji prawnej czynu 2 przypisanego oskarżanej w pkt III części dyspozytywnej wyroku wyeliminował art. 230 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k., a z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 k.k.,

zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Obrońca skazanej wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu rażącą obrazę art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez zaniechanie wyczerpującego rozpoznania zarzutów apelacji oskarżonej i jej obrońcy dotyczących zarzutu obrazę art. 7 k.p.k. oraz obrazę art. 201 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uzasadnia jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadą wynikającą z naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do samej konstrukcji zarzutu kasacyjnego należy zauważyć, że został on sformułowany bardzo ogólnie, w sposób niedający się ustalić, na czym konkretnie polega uchybienie Sądu II instancji, świadczące o „zaniechaniu wyczerpującego rozpoznania zarzutów apelacji” wniesionej na korzyść oskarżonej. Skarżący nie dokonał takiego doprecyzowania ani w treści zarzutu, ani na łamach uzasadnienia kasacji. Miast tego poddał krytyce prawomocne rozstrzygnięcie uniewinniające współoskarżonego R. K. – choć kwestia jego odpowiedzialności karnej została już definitywnie przesądzona i pozostaje bez wpływu na sytuację procesową M. G. Jak słusznie przypomniał w odpowiedzi na kasację prokurator, odpowiedzialność za czyny zabronione rozpatrywana jest indywidualnie. Dlatego to, czy współoskarżony popełnił zarzucone mu przestępstwo nie musi rzutować na odpowiedzialność karną drugiego sprawcy, a taka okoliczność zachodzi właśnie w niniejszej sprawie. Z tego względu zarzuty skarżącego podważające rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego co do R. K. nie tylko nie mieszczą się w przysługującym mu *gravamenie*, ale nie mogą też doprowadzić do wykazania braku sprawstwa lub winy M. G.

Oprócz konkretnego wskazania przejawów braku rzetelności w rozpoznaniu przez Sąd środka odwoławczego, prawidłowo zredagowany zarzut naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. powinien wskazywać, że zaistniałe uchybienie, w realiach danej sprawy, mogło wywrzeć istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia sądu odwoławczego. Dla uwzględnienia kasacji opartej o powyższy zarzut niezbędne jest zatem wykazanie tak rażących uchybień w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że prowadzą one do uznania, iż w istocie Sąd *ad quem* nie rozpoznał określonego zarzutu apelacyjnego, dopuszczając się obrazy nie tylko art. 457 § 3 k.p.k., ale również naruszając elementarny standard rzetelnej kontroli odwoławczej, unormowany w art. 433 § 2 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2022 r., III KK 402/22). Zaistnienia tego rodzaju konkretnych, rażących uchybień w zaskarżonym wyroku Autor kasacji nie wykazał, poprzestając na polemice z ustaleniami faktycznymi, dotyczącymi udziału współoskarżonego w przypisanym M. G. przestępstwie.

Do naruszenia przepisów art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. dochodzi wówczas, gdy sąd drugiej instancji pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w apelacji albo analizuje je w sposób odbiegający od standardów kontroli instancyjnej lub wręcz ogranicza się do ogólnikowego stwierdzenia, że zarzut jest zasadny lub że jest niezasadny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2023 r., V KK 424/22).

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny poświęcił ponad 3 strony na analizę zarzutów apelacji obrońcy M. G, zaś na kolejnych kilku stronach uzasadnienia przedstawił swoją ocenę zachowania oskarżonego R. K., co stanowi istotny wątek uzasadnienia apelacji oraz kasacji wniesionych w imieniu skazanej. Rozważania Sądu odwoławczego cechuje kompletność (Sąd odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych w środku odwoławczym) oraz adekwatna obszerność. Na podstawie wyводу, zawartego na stronach 15-18 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, można w pełni odtworzyć motywy rozstrzygnięcia i ich podstawę prawną. Nie ma zatem najmniejszych rzeczywistych podstaw do kwestionowania rzetelności kontroli instancyjnej przeprowadzonej w niniejszej sprawie.

Oceniwszy podniesiony w kasacji zarzut jako cechujący się całkowitą bezzasadnością, przedmiotową kasację należało oddalić, o kosztach postępowania rozstrzygając zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]